

Hodnocení tvorby a bakalářské práce Tomáše Borla

Tvorba posluchače Tomáše Borla prošla od doby jeho přijetí na katedru skladby poměrně razantním vývojem. Připomínám, že první dokončenou Borlovou skladbou v rámci studia byl Koncert pro trombón a orchestr, jehož kompoziční řeč se zjevně opírala o hudbu autorových vzorů, hlavně Sergeje Vasiljeviče Rachmaninova. Následná Suita 24765 pro melodické bicí nástroje a klavír už byla dokladem toho, že Borl dokáže velmi invenčně a originálně pracovat i s redukováným množstvím materiálu, s přihlédnutím k jeho sónické či metro-rytmické stránce.

Autorova bakalářská práce, Obrazy pro symfonický orchestr, je pro mne přesným dokladem o stavu Borla skladatele v polovině roku 2021. Jde dle mého názoru o invenčně a instrumentačně dobře zvládnutou rozsáhlejší formu (cca 18 minut) s někdy až přílišnou pozorností věnovanou detailům (drobné motivy ve vnitřních hlasech, často odkazující k tématickému materiálu). Jako celek je skladba přesvědčivá a zároveň obsahuje jistou formálně-tektonickou a materiálovou disproporci – je znát, že autor má v oblibě místa jakéhosi „zastavení“, statické tonální plochy s důrazem na sóničnost toho kterého vertikálního útvaru, ale zároveň cítí potřebu kontrastu, který v jeho skladbě zastupují neoklasicky strukturované či pseudojazzové prvky. Problémem je časová a hierarchická nevyváženost těchto prvků, jejich vztahy a také stylizace – heterogenní materiál kompozice většinou vyžaduje důslednou „vypointovanost“ - například dodekafonie aplikovaná na tradiční komplementární rytmické struktury ztrácí něco ze svého půvabu, jazzové téma by mělo být podáno nejlépe s nepředstíraným feelingem a frázováním atd. Předpokládám, že Tomáš Borl si je těchto skutečností vědom a že v rámci dalšího studia bude chtít tyto kompozičně-estetické otázky řešit.

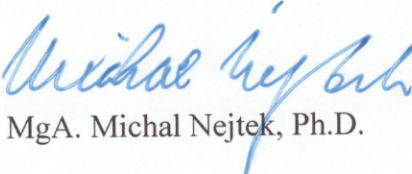
Borlova teoretická práce, věnující se srovnání žesťové instrumentace v symfonickém orchestru a bigbandu je v něčem autorově bakalářské skladbě podobná – je z ní cítit zaujetí detailem, poctivost při zpracování poznatků a zároveň jistá, z hlediska srozumitelnosti a přínosu práce nepřilíš praktická snaha o komplexní vysvětlení probíraného jevu v každé větě zvlášť. Výsledkem jsou často nepřilíš srozumitelná souvětí dialektického typu, místy s použitím vágní či nejasné terminologie. Borlově práci a potažmo i komponování by podle

mne více slušelo projasnění záměru a redukce materiálu na to skutečně důležité – ve zmiňované Suitě prokázal, že to umí. Snaha říci v každém detailu a okamžiku vše může být někdy kontraproduktivní.

Přes všechny vyslovené námitky musím konstatovat, že Tomáš Borl je zajímavým skladatelem s velkým potenciálem vývoje a velmi dobrým studentem. Skladbu i teoretickou práci doporučuji k obhajobě.

V Praze dne 11.6.2021

MgA. Michal Nejtek, Ph.D.